

Сжщинското — творческо — действие на Хайне върху Славейкова откриваме много по-късно. Тръбваше той не само да пие отъ самия изворъ, но и да достигне до онова вътрешно развитие и зрѣлостъ, при които само е могълъ да почувствува Хайневското и да се оплоди отъ него. Веднѣжъ станало това, не е преувеличение, като се каже, че никой другъ поетъ не е влиялъ тъй силно и дълбоко върху нашия както Хайне. Чрезъ Хайне Славейковъ въ много отношения открива и постига себе си: Хайне-витѣ пѣсни му подсказватъ мотиви, сродни на неговата природа, които той използва по свой начинъ, най-после Хайне му влияе и съ художественитѣ си похвати и съ изразнитѣ си сръдства.

Копнежътъ за щастие е лаитъ-мотивътъ въ Хайневата лирика. Това е жаждата за щастие и хармония на оногова, който е живѣлъ въ вѣчно безпокойство и дисхармония. Въ връзка съ това е и тежнението му къмъ приказното: неосъщественото тукъ — изцѣло се постига въ свѣта на приказкитѣ.

Блѣнътъ за щастие е основенъ мотивъ и въ лириката на Славейкова. И макаръ това да е напълно негово поетическо настроение, за изяснението и оформяването му — идейно и формално — не малко сж влияли Хайневитѣ пѣсни съ подобни мотиви. Бихъ казалъ дори, че надъ цѣлата Славейкова поезия витае духътъ на онази малка гениална пѣсенъ, която е била сжщинско откровение за нашия поетъ. Отъ тогава чудното видение на унесения въ своя сънъ самотенъ боръ почва да се вести въ разни форми въ неговитѣ пѣсни: Балканътъ, „загърнатъ въ плащъ мъгливъ, въ хайдушкия си блѣнъ унесенъ и забра-